

کاربرد واژه (بهاء) در آثار مبارکه

محمد افنان

بهاء، در عربی به معنی زیبایی و آراستگی یا جلال و جمال است، و در فارسی، بها که لغتی کاملاً مستقل از عربی است به مفهوم ارزش و قیمت است.

اگر چه استفاده از لفظ بهاء در عربی سابقه دیرینه دارد، اما در آثار حضرت نقطه اولی به طور اخصّ جزء اسماء مخصوص به من یظهره الله (موعود بیان) است و هم چنین به عنوان تحیت نیز به کار رفته است. منشأ استعمال آن از دعای اسلامی سحر رمضان است که می فرماید: «اللّهم انی اسئلك من بهائك با بها ... الخ»

در آثار بهائی، علاوه بر این که عنوان بهاء الله لقب خاصّ حضرت موعود بیان است، به عنوان تحیت و سلام نیز به کار می رود و علیه بهاء الله و مشتقات آن بسیار مورد استفاده بوده و هست. حضرت عبدالبهاء در تبیین آیه قرآنی: «و یحمل عرش ربّک یومئذ ثمانیه» می فرمایند که مقصود از این آیه، اشاره به عدد اسم اعظم است که معادل عدد ۹ می باشد که همان کلمه مبارکه بهاء است.

شواهد:

«ظهور الله در هر ظهور که مراد از مشیت اولیه باشد، بهاء الله بوده و هست که کلّ شیئ نزد بهاء اولاشیئ بوده و هستند.» (بیان ۳ / ۱۵)

«طوبی لمن ینظر الی نظم بهاء الله و یشکر ربّه فانّه یظهر ولا مرد له من عند الله فی البیان.» (بیان ۳ / ۱۶)